

HRIECH PRVÝCH ĽUDÍ AKO

PRÍČINA SMRTI

Ak sa pozeráme na samu prirodzenú podstatu človeka, spoznáme, že človek, ktorý je zložený z dvoch pre celok nutných prvkov - duše a tela - má zomrieť. Čo je zložené, sa raz rozpadne a tak táto zloženina zhynie. Lenže človek nie je darcom svojho života, stvoril ho Boh pre seba, na svoju podobu. Hneď po stvorení, mu prisúdil aj nadprirodzené adoptívne synovstvo Božie. Boh teda zo svojej nekonečnej lásky daroval človeku to, čo zo svojej prirodzenosti nikdy nemal mať: ako dieťaťu Božiemu daroval mu nesmrteľnosť. Človek nikdy nemal trpieť, nemal poznať bolesť a nakoniec nemal ani zomrieť. Lenže človek sa chcel rovnať Bohu a tým, že odstúpil od Boha, spáchal hriech, ktorým zničil v sebe synovstvo Božie a privolal si utrpenie, bolesť a nakoniec aj smrť. Bezbožník je teda na klzkej ceste (Ž 73,18n). Takto opisuje hriech žalmista. Človek postavený na odpor proti Bohu hriechom, je potenciálne už mŕtvy, lebo urobil pakt so smrťou a stal sa jej korisťou (Múd 1,16). Konečným osudom takéhoto človeka je, že sa stane predmetom potupy medzi mŕtvymi (Múd 4,19). Tento zákon prozreteľnostného vládnutia má praktické odrazy v živote Izraelského človeka. V prípade hriešnikov, nasledujúcich po prvotnom hriechu prarodičov, je smrť niečím iným než len prirodzeným osudom. Smrť je tu olúpením človeka o najdrahšie dobro, o večný život v spojení s Bohom. Hriech Adamov sa javí podstatne ako neposlušnosť, ako čin vzopretia sa vedomého a dobrovoľného. Tento čin sa javí ako vonkajší čin vzbury človeka proti Bohu, ale ešte viac sa spomína vnútorný čin, z ktorého vyrástol vonkajší. Adam a Eva neposlúchli, lebo podľahli nahováraniu diabla - hada a vo svojej pýche chceli byť „ako bohovia, ktorí poznajú dobro a zlo“ (Gn 3,5). To podľa najvšeobecnejšieho vysvetľovania znamená, že prví rodičia chceli namiesto Boha rozhodovať o dobre a zle. Tým, že za základ mieri všetkého brali sami seba, nárokovali si byť jedinými pánmi svojho osudu a rozhodovať o sebe podľa svojej vlastnej vôle. Poslušnutím diablovho nahovárania nechcú, aby nad nimi bol niekto mocnejší, nechcú byť závislí od toho, kto ich stvoril na svoj obraz. Takto svojím hriechom prevracajú vzťah, ktorý spájal človeka s Bohom. Ak pozrieme Gn 2, tento vzťah človeka s Bohom nebol len vzťahom závislosti, ale dokonca

priateľstva Boha s človekom. Tento Boh - stvoriteľ, neodmietol nič z toho, čo stvoril pre človeka - stvorenie na jeho obraz a podobu, okrem jedenia zo stromu poznania dobra a zla. Neurobil to tak, ako sa to spomína u bohov v starých mýtoch (Gilgameš X,3), ktorí si rezervovali pre seba všetko. Boh - stvoriteľ si nič nerezervoval pre seba, dokonca ani len život nie (por. Múd 2,23). Hriechom sa tu začína odlúčenie od Boha, tu môžeme badať zárodky smrti, keď prví rodičia najprv Eva a po nej aj Adam, na navádzanie diabla - hada, začnú pochybovať o tom, že nekonečne veľkodušný Boh dal im všetko do užívania a chce ich dobro, ich večné šťastie. Hada v rozhovore s prvými ľuďmi neprichádza ako zlo samo o sebe. Musí apelovať na rozhodnutie ľudí a ich zodpovednosť. Tu sa prejavuje ako znalec ľudského srdca, keď začína rozhovor s prehnanou falošnou otázkou, prebúdza žiadostivosť po tom, čo je zakázané, čo vedie k hriechu. Hriech vznikol z viery „byť ako Boh“. Pokušiteľ stavia pred Evu hneď svoje tvrdenia (Gn 3,4-5). Eva nevydržala diablov útok a neprehliadla jeho polopravdy. Jej viera i viera jej spoločníka bola otrasená. Prestala veriť Bohu, uverila pokušiteľovi a zatúžila po ovocí „dobra a zla“ (Gn 3,6-7). K nevere sa pripojila aj pýcha, ktorá zatúžila po šťastí z vlastnej sily. Akú mal konkrétnu podobu prvotný hriech, nie je až tak dôležité, ako to, že sa stal a že vznikla tragédia človeka. Človek prestal byť svätým, pretože jeho duša prestala byť domovom Božím. Jeho telo prepadlo smrti, pretože naraz stratilo životodarné spojenie s pôvodcom a darcom života. Tresty pre muža a ženu nie sú Božou kľatbou, ale iba tvrdými trestami za porušenie Božieho nariadenia. Ako žena je vydaná mužovi, tak zasa muž je vydaný zemi, aby pripravoval ťažkou prácou, niekedy trnistou, svoju existenciu. Nemôže uniknúť práci až do chvíle smrti na tejto zemi. Takto sa človek nachádza v pochybnej situácii, z ktorej sa nemôže oslobodiť. Ako práci na zemi, tak ani smrti nemôže človek po spáchaní hriechu uniknúť. Smrť sa ukazuje ako prirodzený koniec života „až sa raz navrátiš do zeme. Tým sa myslí časový koniec života, nie nový trest pre človeka. Fyzická časová smrť patrí k podstate človeka. Na druhej strane je ale smrť aj následkom prestúpenia zákona. Tu je smrť odlúčenie sa od Boha - večného života.

Alfonz Vladimír Sabo, farár

R.: S radosťou pôjdeme do domu Pánovho.

- 1 Zaradoval som sa, keď mi povedali: „Pôjdeme do domu Pánovho.“
- 2 Naše nohy už stoja v tvojich bránach, Jeruzalem.
– R
- 3 Tam prichádzajú kmene, kmene Pánove, aby podľa obyčaje Izraela velebili meno Pánovo.
- 4 Lebo sú tam súdne stolice, stolice domu Dávidovho.
– R.
- 5 Pre Jeruzalem proste o pokoj:
Nech sú bezpeční tí, čo ťa milujú.
- 6 Nech vládne pokoj vnútri tvojich hradieb a istota v tvojich palácoch.
– R.
- 7 Kvôli svojim bratom a priateľom budem hovoriť: „Pokoj s tebou!“
- 8 Kvôli domu nášho Pána, nášho Boha, budem prosieť o šťastie pre teba.
– R.

Radostné očakávanie milovaného a Milujúceho

Opäť je tu nový liturgický rok so svojou každoročne sa opakujúcou adventnou výzvou: Bdejte! „Už nadišla hodina, aby ste sa prebudili zo sna“ (Rim 13, 11). „Bdejte teda, lebo nevíete, v ktorý deň príde váš Pán“ (Mt 24, 42). Zvykneme to zhrnúť stručne a sucho: Pán príde, no nevíeme kedy. No ľudia dnešnej doby by nemali mať problémy s touto výzvou – trpia totiž viac ako iné generácie nespavosťou. Problémy so spánkom sú charakteristikou modernej doby a uponáhľaného životného tempa. Mali by sme byť teda priam ideálne disponovaní na to, aby nám neunikol žiadny vzácny okamih, dokonca ani ten najvzácnejší, akým je Pánov príchod. Inštinktívne však cítime, že toto nemôže byť ideál adventu. Veď nespavosť je vážny zdravotný problém a bdiť v pohotovosti a čulosti vie iba ten, kto má zdravý spánok. A zistenia lekárov, odborníkov na nespavosť, sú veľmi zaujímavé. Najčastejšou príčinou porúch spánku sú psychické problémy – napätie vo vzťahoch, neporiadok vo firme, nedokončené povinnosti, hrozba kontroly, potláčané problémy z minulosti, problémy so svedomím – jednoducho rozbitý a neusporiadaný vnútorný svet. A je len logické, že účinná terapia nespočíva v tabletkách, ale v hľadaní a odstraňovaní príčiny. Až vtedy, keď človek znova nadobudne vnútornú rovnováhu, vie pokojne zaspať a zdravo spať.

Adventná výzva nie je výzvou prebudiť sa z fyzického spánku, ale výzvou k srdcu človeka, aby opäť našiel pokoj, vnútornú rovnováhu, no predovšetkým, aby ho otvoril pre Božie Slovo, ktoré sa pred dvetisíc rokmi stalo ľudským telom a prehovorilo najzrozumiteľnejším spôsobom. Biblická bdelosť teda nie je chorobná nespavosť, ktorá človeku nedá spať alebo ho strháva zo spánku. To nie je strach z príchodu „kontroly zhora“, ale radostné očakávanie milovaného a Milujúceho.

Iné, ešte staršie nepochopenie kresťanskej viery bolo jej označenie za ópium ľudstva. Rovnaký omyl ako liečenie nespavosti práškami. Kresťanstvo nie je ópium ani anestetikum, ktoré umožní človeku zabudnúť na prítomné zlo v ilúzii lepšej budúcnosti. Naopak, kresťanstvo je prebudenie sa do reality, život v prítomnosti. Veriaci človek vie, že jediný moment v čase, ktorý môže reálne zmeniť, je prítomný okamih. Minulosť nám už nepatrí a budúcnosť ešte nepatrí. O našej spásy rozhodujeme teraz, práve tým, čo robíme alebo nerobíme.

Viera a v nej najmä adventné očakávanie napokon dáva človeku aj odpoveď na otázku, ktorá svojou neistotou vie byť priam mučivá: Kedy príde Pán? Tým „kedy“ je prítomnosť, všedná, „banálna“ každodennosť. Pán koná v prítomnom okamihu, teraz. On je nielen Pán, ktorý príde, ale predovšetkým Pán, ktorý prichádza. Advent nás chce prebudiť z duchovného spánku, v ktorom nevnímame pôsobenie Boha, alebo ho vnímame iba ako Boha statického, ktorý sa len díva, prípadne človeka sleduje. Advent dáva možnosť vymaniť sa z rutiny, všednosti, zvykovosti, ktorá uspáva, a začať vnímať Boha ako aktívneho, dynamického, ako Boha, ktorý prichádza, ustavične tvorí, stále sa o človeka zaujíma, nekonečne mu na ňom záleží, vstupuje mu do života. Preto je Bohom spásy, Emanuel – Boh s nami.

JÁN VIGLAŠ

Oznamy

SV. SPOVEĎ

Deti – utorok od 15,00 h.

Ženy – streda od 09,00 – 12,00 a od 15,00 h.

Muži – štvrtok od 09,00 – 12,00 a od 15,00 h.

Mládež – piatok od 15,00 h.

• Dnes sa koná jesenná zbierka pre potreby katolíckej charity. Za vaše milodary vám vyslovujeme úprimné: Pán Boh zaplať!

• Budúcu sobotu pri večernej svätej omši a v nedeľu sa uskutoční zbierka na podporu pre našich misionárov. Za vaše milodary a príspevky vám vyslovujeme úprimné: Pán Boh zaplať!

Sväté omše v prvom adventnom týždni (A)

29.XI. pondelok

08,00 Za milosť dobrej smrti pre Imricha – **HRIECH**

16,00 Za synov, nevestu a vnuka – **Sv. omša pre deti**

18,00 Za ě Julianu – **OBRÁTENIE**

19,00 Katechéza pre mužov

30.XI. utorok

08,00 Za ě Antona – **SPOVEĎ**

16,00 Za Jána a Antóniu - **Sv. omša pre deti**

18,00 Za ě Jozefa a Máriu Mizerových – **SMŤ A SÚD**

1.XII. streda

08,00 Za ě Jozefa, Máriu, Luciu a Teodora – **CIRKEV**

16,00 Za ě Daniela, Jána, Ľubomíra, Agnesu, Margitu a Pavla - **Sv. omša pre deti**

18,00 Za ě Miroslava Granca, sestru Vierku a rodičov – **JEŽIŠ – DARCA ŽIVOTA**

2.XII štvrtok

08,00 Za Božie požehnanie pre Leva, Lauru, Zuzanu a Rudolfa – **VIERA**

18,00 Za ě Jozefa a Anastáziu Kerákových a tetu Bohumilu + **adorácia – O EUCHARISTI**

3.XII. piatok

08,00 Za Božie požehnanie pre Máriu, Irenu Bartolomeja a Rudolfa + **udelenie sviatosti pomazania chorých - UTRPENIE**

18,00 Za ě Jána a Ernestínu Urlandových a ich rodičov + **obnova manželských sľubov - LÁSKA**

4.XII. sobota

08,00 Za vyprosenie Božích darov a milosti pre dobrodincov – **MODLITBA**

18,00 Za ě z rodiny – **PANNA MÁRIA**

Upratovanie kostola č.d. 203- 228

5.XII. nedeľa 2. adventná nedeľa

10,00 Za ě Augustína a Oľgu Šimnových

Lektori: Ľambalová, Ľurčovičová

14,30 Za Božie požehnanie pre rodinu – **záver misií a posvätenie misijného kríža – KRÍŽ**

Lektori: Fajkusová, Ľajčíková

Liturgický kalendár

29.XI. pondelok sv.Saturnin, biskup

30.XI. utorok sv.Ondrej, apoštol

1.XII. streda sv.Edmund Kampián, mučeník

2.XII. štvrtok sv.Bibiána, mučenica

3.XII. piatok sv.František Xaverský, kňaz

4.XII. sobota sv. Ján Damascénsky, kňaz a učiteľ Cirkvi, sv.Barbora

Slovo na dnes

Tak vás, myšlienky moje, láskam a púšťam ako bubliny do vetra. Papierové lodičky dolu vodou. Snád' vás niekto nájde, komu prinesiete radosť. Je veľa ľudí trpiacich samotou. Budem sa s vami deliť o tú trochu prebytočného času, ktorý bolí a tlačí, a v smútku svojej samoty nájdete vo mne priateľa a druhu. Nech vám neprekáža vzdialenosť priestoru a času. Je to láska, ktorá nás zjednocuje, a prúd času nás unáša až tam, kde, verím, padnú tieto priehradky. Potom snád' už nebudú potrebné ani slová.

Z Písma vieme, že Ježiš dva razy vyháňal s povrazom ľudí z kostola, ale nikoho ani raz tam na povraze neťahal.

Posvätenie vody je vlastne úsilie Cirkvi posvätiť a zduchovniť celú zem.

Posvätenie hmoty. Najbližšia hmota, ktorá nám je daná ako úloha a skúška, je naše telo. Ja verím, že z tela môžeme urobiť taký dokonalý nástroj, že budeme robiť zázraky. Pán Ježiš povedal, že ešte väčšie ako on.

Stále viac som presvedčený, že Kristova Cirkev je uprostred všetkých cirkví ako ich duša a on, náš učiteľ a Pán, si nemôže iné želať, ako aby sme sa v láske a s láskou stretali.

Verím v syntézu kresťanstva a pekných právd Východu. Kristus nad všetkým zvíťazí. Denne cvičím, aby som prijal ich techniku. Je to ľudské úsilie urobiť z tela dokonalý nástroj. Intenzívna joga a hlboká viera vo vzkrieseného a všadeprítomného Krista nám môže dať ideálny typ kresťana budúcnosti. Naše telo je oveľa viac duchovné, než sa nazdávame. Ak toto prijmem a prežijeme ako základný postoj k životu, automaticky bude menej chorôb, slabostí, a dlhší život. Tu sa otvára priestor pre pravú slobodu. V budúcnosti musí rásť a prehľbovať sa duchovne v našom tele a hmotné bude automaticky zdravšie, výkonnejšie a silnejšie.

Viera je chodenie po vode.

Predstav si vodu pri jednom stupni. Je to normálna studená voda. Znížiš teplotu o 2 stupne a je to lad ako sklo, môžeš na ňom tancovať. Či aj naše telo, len čo ho prestane zohrievať krv, nepríde do iných siločiar, do novej zákonitosti, skupenstva?

Mnoho veľkých stredovekých katedrál má nedokončenú vežu. Predprojektové nadšenie a realizačné vytriezvenie. Dnes, aj keď máme vieru a techniku, nikomu ani nenapadne dostávať tie veže. Pre koho? Stavať katedrály nie je hudbou našej doby. Nemáme na to duchovne. Naučili sme sa inakšie približovať k Bohu. Iné problémy nás tlačia a hýbu našou dobou. Ako zjednotiť svet pri stavbe duchovného chrámu?

Ktovie, či to iní nevidia? Ale ja to neomylné cítim, že sa rúti celá stavba a stále sa pýtam, aký to má zmysel za každú cenu zachraňovať budovu? Našťastie budujem a bránim hlavne seba a aj keď forma Cirkvi je krásna a pominuteľná, večné je kresťanstvo. Vždy tuná zostanú ľudia, ktorí nebudú mať odvahu žiť bez Boha.

Milosť Božia nie je ako plášť, mám ho alebo ho nemám. To je ako život. Veľká škála od stavov zdravia, od kypiaceho života až po agóniu. Ako na rozličných úsekoch a rôznymi zbraňami bojuješ za svoje zdravie a život, tak musíš bojovať za milosť Božiu a bez nej nič nie si. Ako rozličné choroby ohrozujú život, rozleptávajú tvoju psychiku a ty môžeš byť navonok úspešným človekom a vnútorne, v oblasti milosti, dávno mŕtvy.

Viera je pre vás ako dopravný prostriedok. Vy môžete nechať ujsť autobus a môžete ísť pešo. Ste mladí, je v tom romantika a všetko chcete vidieť a skúsiť. My vám

nechceme skomplikovať život. Radi by sme vám odovzdali skúsenosti tisícročí a vy sa tomu môžete len otvoriť, prosíť, aby ste dostali, ale my rešpektujeme vašu slobodu. Nikdy vás nebudeme nútiť. Aj Kristus, ktorému slúžime, povedal: „Ak chceš...“ Ja viem, že je to ťažká cesta, my dobre vieme, kam idú ľudia po širokej a pohodlnej ceste. Je to aj milosť, aj odvaha skomplikovať si život, ako ste si ho skomplikovali. Dúfam, že k dobrému. Viera je príliš veľká vec, aby sme ju dali tomu, kto o ňu neprosí.

Stále sme nepochopili Krista, ktorý tu dnes s nami žije a je ochotný dať nám svoje dary. Keby sme len o ne prosili.

Ak niekto likviduje Cirkev, tak to sú naši doktori, redaktori, preláti... Skutočná pokora a služba Cirkvi je v tom, že budeš mať vzdelanie doktora, ale budeš radovým robotníkom Cirkvi.

Milovať Boha znamená počúvať.

Milovať Boha znamená poslúchať.

Milovať Boha znamená vedieť spolupracovať a Boh mlčí, lebo je väčší ako my.

Anton Srholec „Ako čerstvý chlieb“ Zmká viery a pravdy

Požehnanie adventného venca

*Milosrdný a dobrý Bože,
požehnaj tento adventný veniec,
aby nás mohol sprevádzať
v tomto čase očakávania a nádeje.
Prostredníctvom neho posilňuj našu vieru,
aby mal náš život správny smer,
aby si ty na začiatku cirkevného roka
všetko polámané a rozbité scelil a uzdravil.*

*Daj, nech sviece adventného venca rozžiaria
a rozohrejú nielen náš dom, ale aj naše srdcia.
Daj, nech sa v našich srdciach rozžiari
utišujúce svetlo,
aby všetka zatvrdnutosť a zúfalstvo stratili svoju silu.
Nech svetlo týchto sviec
vyženie z tohto domu všetku nenávisť a nesváry.
Nech tento dom naplní
tvoja láska a tvoja nádej.*

*Túžime, aby tento adventný čas premenil aj náš dom,
aby sme v ňom našli domov a vedeli, že sme v bezpečí.
Svetlom tohto adventného venca
nám pripomínaj,
že aj ty prebývaš v našom dome.
Náš domov môže byť len tam, kde prebýva tajomstvo.
Keď prebývaš s nami a medzi nami,
môžeme to vydržať, pretože ty sám,
nekonečné a nevysloviteľné tajomstvo,
premieňaš náš dom na domov,
v ktorom sa cítíme dobre.*

*Požehnaj teda tento adventný veniec
a všetkých v našom dome,
ktorým svietia sviece na tomto venci,
dobrotivý a milosrdný Bože, Otec, Syn a Duch Svätý.
Amen.*

Anselm Grün OSB „Daruj mi široké srdce-modlitby“

Po povrchu

Pri istom nedelnom príhovore, v ktorom som chcel rozvinúť Ježišovu výzvu adresovanú apoštolom: „Zatiahnite na hĺbinu“, som oslovil dievčatko, ktoré sedelo s mamou v prvej kostolnej lavici: „Môžeš nám povedať, čo pláva na hladine rybníka? Čo nesie voda? Čo pláva len na povrchu?“ Očakával som, že budem počuť pojmy zo slovníka ľahkých predmetov - lístoček, papierik, steblo trávy, slamka... Dievčatko bez dlhého rozmyšľania vykričlo na celý kostol: „Skapané ryby.“

Jej odpoveď síce zmenila tok mojich vopred pripravených kazateľských myšlienok, ale nakoniec som jej bol za novú inšpiráciu vďačný. Mala pravdu. Na povrchu plávajú nielen zdochnuté ryby a iné mŕtve živočíchy, ale všetko, čo miluje povrchnosť: povrchné záľuby, povrchné vzťahy, povrchné hodnotenia, povrchné prístupy, povrchné vedomosti, povrchné názory...

Ak položíme vedľa seba na vodnú hladinu mŕtvu rybu a diamant, prvá zostane na hladine, druhý pôjde na dno. A my sa musíme každý deň rozhodovať, či budeme v rieke života plávať medzi mŕtvolami a povrchnosťami každého druhu, alebo sa ponoríme do hĺbiny a vylovíme poklady. Nezáleží na našom plaveckom umení, ale na odvahe zatajiť na chvíľu dych.

Max Kašparů „V spätnom zrkadle“

Anjel ktorý zvestuje narodenie dieťaťa (Gabriel)

Gabriel je tretím anjelom, ktorého Biblia pomenúva. Jeho meno znamená: Božia sila, Boží hrdina. Podľa Lukášovho evanjelia je jeho úloha predovšetkým vo zvestovaní narodenia dieťaťa, ktoré požehnal Boh. Gabriel prorokoval Zachariášovi, že jeho žena Alžbeta, ktorá je už v pokročilom veku, porodí syna. Má mu dať meno Ján, čo znamená: Boh je milostivý. A Gabriel bol vyslaný do Nazareta k istej panne, k Márii. Anjel prišiel k nej a povedal: „Zdravas, milosti plná, Pán s tebou... Neboj sa, Mária, našla si milosť u Boha. Počneš a porodíš syna a dáš mu meno Ježiš. On bude veľký a bude sa volať synom Najvyššieho“ (porov. Lk 1,28 -32).

V situáciách, ktoré sú bezvýhodiskové, anjel Gabriel dáva prorocký sľub o dieťati a o novom začiatku. Alžbeta, ktorá vzhľadom na vek už nemôže počať dieťa, i Mária, panna, ktorá nepozná žiadneho muža - obidve zázračne otehotnejú. Pri obidvoch pôdoch ich manželia nie sú dôležití. V čase požehnaného stavu svojej ženy Zachariáš onemel. Nik nie je zvedavý na jeho mienku. Na Ježišom počatí sa Jozef nezúčastňuje. Pietro Bandini sa domnieva, že zvestovanie Ježišovho narodenia anjelom Gabrielom „je narcistickou krivdou mužskej polovice ľudského rodu“ (Bandini 98). V Starom zákone Boh stavil na muža - Adama. „Tentoraz stavil na ženskú stranu, na Máriu a jej syna Ježiša, ktorý sa svojím prikázaním lásky, nezvyčajnou prístupnosťou k ženám, odmietaním meča a všetkého násilia predstavuje ako »najnežnejší« zo všetkých prorokov a zakladateľov náboženstva na svete“ (tamže 98). Z tejto príčiny sa niet čo čudovať, že predovšetkým muži „vedli také rozhorčené poľné ťaženia proti svetu anjelov a tým, ktorí v nich veria“ (tamže 99). Gabriela občas v tomto zmysle niektorí považujú za feministického archanjela, „svojím spôsobom za nebeskú pôrodnú babicu, zabezpečujúcu šťastné pôrody“ (tamže 149).

Motív, že narodenie Božieho dieťaťa zvestuje anjel, nachádzame vo všetkých náboženstvách. Ide o archetypový symbol, ktorý má pre nás aj dnes svoj význam. Potvrďuje, že narodenie každého dieťaťa sa spája s anjelským prísľubom: že každé dieťa je cenné, významné, že ide o dieťa Najvyššieho a že má v tomto svete dôležitú úlohu. Pri zrodení každého dieťaťa je prítomný anjel. Takto to videli cirkevní otcovia. Pôrod nie je iba biologickým procesom, ale zostáva vždy aj tajomstvom, prísľubom čohosi nového, čo ešte nebolo. Obidva príbehy o prísľuboch podľa Lukáša nám umožňujú nazrieť do tajomstva nášho vlastného narodenia. Aj nad naším narodením sa vznáša anjel Gabriel. K našim rodičom ho vyslal Boh, aby počali dieťa. Tak s ich pomocou vzniká na tomto svete nový a jedinečný obraz Boha. Aj my máme isté poslanie. Nežijeme nadarmo. Je to príliš málo, keď iba prežívame. Mali by sme na pozadí príbehu nášho narodenia vytušiť, v čom je zmysel nášho života. Mali by sme byť v kontakte s anjelom, ktorý bdel nad našim narodením. Len tak môžeme rozlúštiť tajomstvo - kto sme. Nebudeme sa považovať za bezcenných, ale objavíme jedinečnú dôstojnosť, ktorú nám zapožičal Boh.

Narodenie tu neznamená len narodenie na začiatku nášho života. V živote sa musíme vždy znova zrodiť, keď chceme, aby náš život bol aktívny. Aj kríza, ktorá rozbíja všetko, čo sme doteraz dosiahli, môže byť šancou nového zrodu. Oheň, ktorý nás ošľahol, je obrazom Nového, čo sa v nás chce zrodiť. Mystici vždy obľubovali obraz Božieho narodenia v človeku. Duchovná cesta je cesta Božieho narodenia v nás. Ak sa Boh narodí v našej duši, tak sa dotkne nášho pravdivého a prapôvodného ja. Potom bude náš život zdravý a naplnený. V časoch našich kríz, v bezvýhodiskových situáciách, keď oheň všetko požiera, zachovajme si nádej, že sme pod dohľadom anjela Gabriela. Obráťme sa naňho a opýtajme sa ho, čo nám chce zvestovať. Prísľubenie má každý z nás. Tak ako je potrebné analyzovať a spracovať príbeh nášho života, v takej miere je rovnako dôležité dívať sa vpred a spoznať prísľub, ktorý je pre nás darom. Každý z nás má určité poslanie. Máme budúcnosť. Nevnímame históriu, aby sme v nej znehybneli, ale aby sme sa poučili, na čo sme poslaní a čo je nám prísľúbené.

Gabriel nie je anjel, ktorý len sľubuje, ale aj anjel, ktorý vysvetľuje. Tak Daniel začuje akýsi ľudský hlas, ktorý volá: „Gabriel, vysvetli tamtomu videnie!“ Nato prišiel ktosi, kto vyzeral ako muž, k miestu, kde Daniel stál a ako prichádzal, Daniel sa naľakal a padol na tvár. On mu však vravel:

„Rozumej, syn človeka, lebo videnie sa vzťahuje na konečný čas.“ (Dan 8, 16 a ďalej)

Gabriel nám vykladá naše vízie. Dáva nám porozumieť tomu, čo tušíme našim srdcom. Nestačí, keď je nám prísľúbené narodenie či nový začiatok. Musíme tiež porozumieť, čo Boh chce s nami urobiť, a podarí sa nám to, len keď si náš život správne vysvetlíme. Keď porozumieme tomu, čo cítime vo svojom vnútri, zdokonalíme svoj život. Anjel Gabriel nám zvestuje narodenie Božieho dieťaťa v nás a umožňuje nám pochopiť, čo Boh robí s nami a v nás. Gabriel je anjel, ktorý aj pri našom narodení asistuje ako „nebeská pôrodná babica“. Každý pôrod je bolestný. Musíme prejsť tmavými pôrodnými cestami. Len tak okúsime šírku a slobodu života. Gabriel je láskyplný anjel, ktorý sa venuje predovšetkým ženám. Gabrielovo láskovo prestúpené vyžarovanie interpretovali maliari v scénach Zvestovania. Gabriel nás chce skontaktovať s našou dušou. Helmut Hark rozumie „pod ľúbosťou anjelov ich vzrušujúce pôsobenie a ich strhujúcu silu v našej duši“ (Hark 49). Gabriel nás chce prežiarť ako Máriu, aby aj naša duša bola oplodnená Božím slovom, aby sa aj v nás Božie slovo stalo telom. Gabriel zosobňuje ľúbostnú dimenziu spirituality. Žiť duchovne znamená zároveň milovať v tom zmysle, že sme preniknutí Božou láskou tak, že celé naše telo túto lásku vyžaruje.

www.fara.sk/vistuk

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice vo Vištuku